

han min Gentagelse af den modsatte Paa-stand uden nærmere Begrundelse deraf, hvad jeg ikke fandt Anledning til, da det ærede Medlem heller ikke kom ind paa nogen nærmere Begrundelse af sin Paa-stand. Det ærede Medlem strejfede en Begrundelse i sine følgende Bemærkninger, idet han sagde, at vi havde haft Brug for Flaaden, og at vi havde haft Brug for Minemateriellet. Dertil vil jeg svare, at den Ordning, vi var Talsmænd for, udelukkede ikke Flaaden og udelukkede ikke Minemateriellet. Den Uenighed, vi stod overfor under Forhandlingerne i 1909, var ikke en Uenighed om Flaaden som saadan. Der var ogsaa med Hensyn til Flaaden nogen Uenighed om Arten af de Skibe, vi skulde have, og ogsaa med Hensyn til Antallet af dem; men det var ikke paa samme Maade Kærnepunktet i Uenigheden som de Ting, Striden i øvrigt stod om. Det, der var Uenighed om under Forhandlingerne i 1909, var Karakteren af vort Forsvarsvæsen til Lands; den var fremkaldt ved Ønsket om paa Sjælland at skabe et Hærvæsen af en helt anden Karakter end i Jylland. Fra vor Side blev det sagt Gang efter Gang i 1909, at vi ikke bestred Rigtigheden af at gennemføre en Ordning for hele Landet, nogenlunde svarende til den, der den Gang blev planlagt og foreslaaet for Jyllands Vedkommende; men vi bestred Rigtigheden af den store Fornykkelse i vort Militærvæsen, som skabte en helt anden Art Styrke paa Sjælland, en Styrke, som i Virkeligheden var knyttet til Københavns Befæstning som det alt afgørende Kærnepunkt i hele denne Ordning. Jeg ved, at det ærede Medlem saa anderledes paa den Ordning end jeg; men jeg tror, det vil være en af de Ting, som Kommissionens Forhandlinger kan overbevise det ærede Medlem om, at hele den Ordning, der blev Grundlaget for og fik Tilknæytning til Forsvarslovene af 1909, var en Ordning, bygget paa Københavns Befæstning.

Det ærede Medlem sagde, at vi behøvede ikke for at afgøre Spørgsmaalet om Københavns Befæstning at have en Kommission endnu; men det ærede Medlem indskrænkede straks Begrebet om København som Befæstning til de Landbefæstningsværker, som efter Planen og efter Lovgivningen skal nedlægges i 1922. Nej;

det vil vistnok alle kunne blive enige om, og det skulde man maaske næsten kunne blive enig om i dette Øjeblik, at disse Værker ikke har den Betydning, man tidligere har tillagt dem, og at man ikke paa nogen Maade kan tænke sig deres Opretholdelse ud over 1922. Men jeg skulde tro, at naar vi kommer til virkelig at behandle disse Spørgsmaal i Kommissionen, vil vor Enighed kunne komme til at række videre; jeg skulde tro, at med Kendskab til Skytssets Udvikling og med Kendskab til Flyvemateriellets Udvikling vil man kunne naa til Forstaaelse om Nødvendigheden af, at Rigets Hovedstad, Rigets meget folkerige Hovedstad, maa være en aaben By baade til Lands og til Søs; og jeg tror, det vilde være et meget afgørende Resultat for de følgende Forhandlinger, om man allerede paa Kommissionens forberedende Overvejselsers Standpunkt kunde naa til Klarhed og Enighed i den Henseende.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at der heller ikke behøvedes nogen Forhandling nu for at blive klar over, at man kunde løse Spørgsmaalet om Mandskabets Tilvejebringelse paa forskellig Maade. Det ærede Medlem sagde, at det kunde tænkes, vi kan komme bort fra Værnepligten i den nuværende Skikkelse o. s. v. Der er vi altsaa begge to klare over, at der kan tænkes forskellige Muligheder. Men jeg kan ikke se rettere, end at man med stort Udbytte kan drøtte disse Muligheder, saa snart man er klar over at opgive den Tanke, som jeg har nævnt som grundlæggende i det nuværende System, nemlig den haardnakkede Forsvarskamp om København. Saa snart man er klar derover, følger deraf meget betydningsfulde Konsekvenser med Hensyn til Styrkernes Antal og Uddannelse, og man vil da meget vel paa frugtbar Vis kunne komme det Spørgsmaal nærmere, hvorledes vi skal tilvejebringe det Mandskab, der maa til.

Det ærede Medlem sagde dernæst noget om Skibet „Niels Juel“, som jeg forstod det, knyttet til de Bemærkninger, som Ordføreren for Socialdemokratiet (L. Rasmussen) har udtalt. Maa jeg i den Sammenhæng sige, at jeg heller ikke tror, det vilde være naturligt paa det Standpunkt, „Niels Juel“ nu befinder sig, at standse